

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 19. Ordo Fratrum Prædicatores Bononiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

superesset. Hoc tempore Petrus Monachus Vallium Cernacensium Historiam suam de Albigenibus claudit.

Sæcul. XIII.
A. C. 1218.

§. XIX.

Ordo Fratrum Prædicatorum propagatur.

Ergo S. Dominicus, comperto Comitum Simonis obitu, Tolosam venit, ut Fratribus suis Domus S. Romani, & Monialibus Proviliensibus solatio esset, ac in eisdem in tanto discrimine præsidium necessarium conciliaret. Mense igitur Novembri ineunte, Roma profectus, postquam memoratis duobus Monasteriis, auxilio Episcoporum, securitatem præstitisset, in Hispaniam eodem anno millesimo ducentesimo decimo octavo se contulit; ubi duo condidit monasteria, alterum Madriti, quod non diu post Monialibus traditum est, alterum Segobiæ, quod primum in Hispania Fratrum Prædicatorum domicilium fuit.

Tum Vir sanctus Tolosam rediit, indeque iter Parisios suscepit, comitante Fratre Bertrando, primo postea in Provincia * hujus Ordinis Provinciali. Ex * Provence regione vulgo *Roquemadour* in Ditione Cadurcensi exeuntes, obvios habuerunt duos peregrinos Germanos, qui cum eos viderent in via Psalmos & Lectio-
nes

Sæcul. XIII.
A.C. 1218.

Th. 2. c. 8.

nes recitantes, pio exemplo moti, itin-
ris socios se junxerunt. Ubi ad quod-
dam oppidum pervenerunt, optimi Ger-
mani Dominicum & Bertrandum ad cœ-
nam invitatos quatrinduo deinde suis
sumtibus liberaliter aluerunt. Tunc
vero Dominicus ad Bertrandum, ducto
suspirio, *Frater mi, inquit, mea mihi
conscientia exprobrat, quod Peregrino-
rum istorum pecunia sustentari nos po-
tiamur, nec tamen ullum officium spiri-
tuale rependamus. Petamus a Deo do-
num lingua eorum loquendi.* Orant er-
go, & paulopost duo illi Peregrini am-
bos se ad pietatem lingua germanica ex-
hortantes obstupescunt, quod prodi-
gium altero quatrinduo, usque in urbem
Aurelianum, unde in diversa abierunt,
continuatum. Altera die Dominicus ad
Bertrandum: *Jam jam Lutetiam intra-
bimus, si Fratres nostri noverint, quod
domum linguæ peregrinæ acceperimus,
pro Viris sanctis nos habebunt, & si
res ista ad sæcularium aures pervenerit,
vanam gloriam capessamus. Quare pra-
cipio tibi, nec hanc cœli gratiam ulli
mortalium ante obitum meum manifestet.*

3. c. 9.

Paruit Bertrandus, & S. Dominico vivo
siluit.

Ford. c. 34.

Vir sanctus, anno millesimo ducent-
tesimo decimo nono Parisios adveniens,
triginta Frates in Congregatione S. Jaco-
cobi

Sæcul. XIII.
A. C. 1218.

cobi invenit, ubi modico temporis spatio commoratus, Italiam petiit, ac illius anni æstate Bononiam pervenit, ibique magnam Congregationem S. Nicolai, sub Renaldi Fratris regimine exortam esse, lætatus est. Quemdam nomine Odericum, totam paternam suam Hæreditatem, quæ a peritis pluris quam quingentis libris, pro monetæ pretio in illa regione, æstimabatur, offerentem, Vir sanctus præfracte repulit, atque Donationis decretum, adjecto Episcopi Bononiensis testimonio, conscriptum, nullum declarari jussit. Volebat enim, Fratres suos de acceptis elemosynis frugaliter vivere, paupere vestitu contentos esse, & humilibus casis tegi. S. Dominico absente, Rudolphus, Domus Bononiensis Paterfamilias, cellulas valde angustas ampliores reddi curaverat, quas cum ipse vidisset, Rudolphum & alios acriter objurgans, obortis lacrymis, *an ergo, inquit, hoc jam tempore & me inspiciente, paupertatem abjicere & palatia vobis comparare audebitis?* nec opus illud, quoad Dominicus in vivis fuit, absolutum est.

Ex urbe Bononiensi S. Dominicus Fratrem Renaldum Parisios misit, Fratribus, quos ille collegerat, & tenerrimo patris affectu foverat, acerrime lugentibus. Renaldus Parisiis maximo ser-

Jord. c. 35.
Th. c. 10.

Hist. Eccles. Tom. XIX. Kk vore

Sæcul. XIII. A. C. 1218. vore non verbis modo, sed etiam eximie factis prædicans, viros duos præclaros, utrumque Germanum, Jordanum &

c. 39. 40.

Jordanes & Henricus.

vit. ap. Boll. 13. Febr. to. 4 p. 720.

Jord. M. S.

Henricum Ordini suo conciliavit. Jordanes in Saxonia, Diocesi Paderbornensi, in loco, tunc *Bortege* nunc *Borventric*, incolarum lingua, dicto, natus, adhuc in Sæculo versatus, caritate in proximum excellebat; etsi enim non esset opulentus, raro pauperem indonatum abire sinebat, præsertim illum, qui ipsi primus occurrebat, quamvis nihil peteret. Is deinde Parisios profectus, ut scientiis vacaret, jam tunc inter Theologiae Baccalaureos eminebat, cum Ordini Fratrum Prædicatorum nomen dedit. Henricum eximie parentibus ortum, atque adhuc puerum præbenda in Ecclesia Ultrajectensi auctum, optimis moribus instituit quidam Canonicus piissimus, macerationi corporis & bonis operibus addictus. Qui adolescentulum docuit, in Ecclesia frequentissime orare, vitia horrere, luxum contemnerè, amare puritatem; unde Henricus lenissima indole a natura præditus, Fratris sui cura & doctrina ita excultus est, ut virtutes ei non tam acquisite quam innatæ viderentur. Parisios deinde delatus, illico se studio Theologiae consecravit, & summi ingenii laude atque argumentorum ordinem deligendi soler-

Sæcul. XIII.
A. C. 1218.

solertia celeberrimus evasit. Cum eo-
dem ac Jordanes Parisiis uteretur con-
tubernio, inde arctissimum amicitia vincu-
lum nexum est, quod usque ad vitæ
terminum tenuit.

Itaque, Renaldo fratre Parisiis præ-
dicante, Jordanes ejus sermonibus per-
motus, animo constituit Ordinem Fra-
trum Prædicatorum amplecti, cum cre-
deret, hanc viam sibi offerri ad salutem
tutissimam, & talem, qualem, antequam
hos viros Religiosos cognosceret, sibi
arcanis votis exoptasset. Tum in pro-
posito confirmatus, omnibus viribus co-
natus est Henricum amicum suum ad in-
dem vitæ genus pertrahere, quia per-
spectum habebat, quantis dotibus natu-
ræ & gratiæ ad Ministerium prædicationis
instructus esset. Repugnabat Hen-
ricus, at instabat Jordanes, & tandem
obtinuit, ut Fratrem Renaldum adiret,
ei confiteretur, & exhortantem se au-
scultaret. Illo deinderelicto, ad Jorda-
nem rediit, & quasi Dei voluntatem
consulturus librum Isaiaæ aperuit. In-
spicienti occurrerunt illa verba: *Do-*
minus Deus aperuit mihi aurem, ut au-
diam quasi Magistrum. Ego autem non
contradico: retrorsum non abii. Quæ
ad ejus quæstionem Jordanes quasi divi-
nam Responsum convenire affirmabat,
ostendens ei etiam illa, quæ paulopost

Isa. 50. 4. 5.

K k 2 sequun-

Sæcul. XIII. sequuntur: *Stemus simul, ut persuade-*
A C. 1218. *ret, pulcherrimam & piissimam ambo-*
rum societatem nunquam esse dirimen-
dam. Nocte sequente Henricus, cum
 matutinis in Ecclesia Beatæ Virginis in-
 teresset, orando noctem diei junxit, Dei-
 param rogans, ut animum Ordinem in-
 grediendi sibi suggereret. Nam maxi-
 mi faciebat voluntariam Virorum Reli-
 giosorum paupertatem, cum minime du-
 bitaret, eos magna fiducia in extremo
 Judicio Dei faciem subituros. Sed ve-
 hementer reluctabatur animus, jamque
 ex Ecclesia abiturus erat, cum subito vi-
 ctum se sentiens, & lacrymas largiter
 fundens, surgit, ad Renaldum properat,
 & voto se obstringit. Tum ad Jordanem
 reversus, qui actum fuisset, refert. Ni-
 hilominus habitum Ordinis accipere us-
 que ad Quadragesimam distulerunt, quo
 temporis intervallo Fratrem tertium, no-
 mine Leonem, in suam societatem ad-
 duxerunt.

Inter hæc Frater Renaldus, haud lon-
 go tempore Parisiis moratus, in mor-
 bum incidit, ex quo decessit, & quia Fra-
 tribus Prædicatoribus necdum erat cœ-
 meterium proprium, in Ecclesia Domi-
 næ Nostræ de Campis, ubi Prioratus ex-
 rat, Monasterio Martyrum subditus, tu-
 mulo illatus est. Ob ejus mortem trium
 Novitiorum Jordanis, Henrici, & Leo-
 nis

Ordo Præ-
 dicatorum.

nis ardor neutiquam remisit; sed in die Sæcul. XIII.
Cinerum, scilicet illo anno millesimo A.C. 1218.
ducentesimo vigesimo, undecima Februa-
rii, ad S. Jacobum se contulerunt. Cum-
que Fratres Antiphonam: *Immutemur*
habitu, ut in Benedictione Cinerum so-
lent, cantarent, ipsi subito & omnibus
inexpectati Ecclesiam intrant, & recepta
Ordinis veste re vera habitum mutant. *Jord. c. 44.*
Canonicus autem ille *, (*) cui educa- * de Liege.
tio Henrici curæ fuerat, & duo alii, ejus-
dem Ecclesiæ viri, virtutibus clari, cum
eum magno amoris affectu diligerent,
tenerrime dolebant, quod Fratribus Præ-
dicatoribus se addixisset, adhuc ignari,
quam salutare esset novum Institutum.
Tanquam perditum lugebant tantæ spei
juvenem, atque deliberabant, quis eo-
rum iter Lutetiam aggrediretur, ut Hen-
ricum ab hac vitæ ratione, quam impru-
dens suscepisset, abstraheret. Sed ali-
quis in eo cœtu dixit: *Nihil temere a-*
gendum. Tota nocte simul omnes Deum
precemur, ut nobis suam voluntatem ma-
nifestet. Tum cunctis orantibus ad ali-
quem eorum vox ex alto allapsa est:
Hoc fecit Dominus, nec mutari poterit.
Ergo revelatione cœlesti acquiescunt,
datisque Parisios literis, Henricum, quid

Kk 3 sibi

(*) Superius, Canonicus Ultrajectensis dicebatur.

Sæcul. XIII. sibi per prodigium significatum fuisset, edocent, atque ad perseverandum hortantur.

S. Dominicus aliquamdiu Bononiæ versatus, Romam rediit, unde Perusiam ad S. Franciscum & Cardinalem Hugolinum, in illa urbe S. Sedis Legatum, & utriusque amicum, venit. Quadam die, cum serio de rebus Ecclesiæ sermonem confererent, Cardinalis interrogat, an gratum ipsis futurum esset, si eorum Discipuli ad Dignitates Ecclesiasticas veherentur. *Quippe persuasum mihi habeo*, inquit, *vos viros oves suas ad eum modum rectoros esse, quo primorum temporum Episcopi, quibus magnam pietatem amantibus, & sincera flagrantibus Caritate, nihil aliud cura erat, quam populos sibi commissos verbis & exemplis ad Cælestia dirigere.* Respondit S. Dominicus; satis honoris suis obtingere, quod ad Fideles docendos, & Fidem contra Hæreticos defendendam vocarentur. S. Franciscus dixit; suos non amplius Fratres Minores fore, si ad Majora ascenderent, eosque, ut Fidelibus prodesse, in humili statu esse relinquendos. Ita uterque Prælaturas esse rejiciendas statuit. At Cardinalis humilitatis studium equidem laudavit, sed mentem non mutavit, ratus, hujusmodi Ministros, pensata, quæ grassabatur, illorum

Vading. an.
1219. n. 1.

Illorum temporum corruptela, utilissimi- Sacul. XIII.
mos Ecclesie futuros. A.C. 1219.

§. XX.

*Primum Fratrum Minorum Ca-
pitulum.*

Sancto Dominico consilium exponenti;
ut ambos Ordines jungerent & unum
efficerent, respondit S. Franciscus: *Ca-
rissime Frater! voluntas Dei est, ut* n. 2.
Instituta nostra in Discipulis nostris
separata existant; quia ista varietate Opusc. to. 3.
infirmiitati humane consulitur, sicque colloq. 10.
*illi, quibus unius Ordinis magnus ri-
gor horrorem incutit, alterius lenita-
tem amplecti possunt. Quibus non ob-
stantibus Viri sancti tam inter se quam
Discipulos suos perfectam concordiam
confirmarunt. Nam S. Dominicus in-
terfuit Capitulo Generali, quod S. Fran-
ciscus ad Festum Pentecostes prope As-
sisiam urbem, die vigesima sexta Maji
anno millesimo ducentesimo decimo no-
no celebravit. Advenerunt plus quam* vit. per
quinque Fratrum Minorum millia; us- S. Bonav. c. 4
que adeo per novem decemve annorum Sup. Lib.
spatium Ordo iste excreverat. Ergo, LXXVI.
cum eos moenia non caperent, ruri pro- s. 5 s.
*pemodum more militari diversabantur,
noctu in storeis cubabant, & tuguriolis
subito extructis utcunque tegebantur.*

Kk 4 Quam-